

El socarrat

No puc afirmar, sense incórrer en una exageració, que la família dels socialistes valencians estiga vivament interessada en el judici oral que es realitza sobre el "cas Blasco" en què l'ex-conseller de la Generalitat és jutjat, juntament amb altres cinc persones, pel presumpte delictes de suborn. A la sala de l'audiència no s'ha vist cap company, tret del jurista, senador i veterà militant Ruix Mendoza. Aquest és un assumpte que sembla provocar-los al.lèrgia, com el pol.len primaveral. Bon punt és invocat, tanquen la boca i aguanten la respiració: temen ser contaminats i, el que és pitjor, sorpresos en la seua mala consciència. La seua gran esperança és que s'abreixie aquest mal tràngol que passa el PSOE de València i que concloga aviat mitjançant una sentència condemnatòria, per lleu que siga. Amb això, pacificarien el desassossec i donarien per justificat l'acorralament a què va ser sotmès l'ex-conseller Rafael Blasco.

Però les vicissituds de tot processament són imprevisibles i, en aquest que ens ocupa, s'esdevé que, contra les expectatives majoritàries, el fiscal s'ha quedat sense arguments acusatoris perquè el tribunal li ha vetat l'arsenal de proves que, teòricament, contenien unes gravacions telefòniques declarades il.llegals. Així, doncs, tot anuncia una resolució absolutòria. El via crucis judicial i polític

del que va ser líder prestigiós s'haurà revelat infundat. ¿Què fer-hi, en arribat el moment? Serà rehabilitat i rebut amb tots els seus mèrits en la vida activa del partit? Practicarà algú o molts l'autocrítica penitencial per aquest insòlit contratemps. Quan el judici encara està a mitges i la darrera paraula dels jutjadors no s'ha pronunciat, ja s'escolten veus que es guareixen en salut: "Blasco -diuen- està socarrat". Per descomptat. A València ens passem la vida socarrant la gent, per poc que moleste, influesca o siga diferent o no s'adapte al vol gallinaci que socialment predomina.

De tota manera, jo aposte que aquest socarrat que és Rafael Blasco, com altres que continuen frescos com una rosa, no acabarà a la pira funerària que li desitja una facció ampla del seu partit. El seu triomf, després de tanta hostilitat i traveta, donaria ànims als que aquí i ara continuen plantant-li cara al clima de por o d'obsequència que empudega en el socialisme indígena.

J. J. Pérez Benlloch

Seguretat versus llibertat

Aquest vell i enutjós debat típic de totes les democràcies d'arreu del món és ara damunt la taula del Congrés de diputats i en uns termes que són per agafar-s'hi. L'estat espanyol ha viscut molts anys després de la mort de Franco sota lleis antiterroristes que permetien una discrecionalitat addicional a la policia. Les tensions que aquesta legislació d'excepció provocava es van resoldre més o menys incloent en el Codi Penal els casos excepcionals, si bé

alguns van mantenir que això tampoc no es pot fer. Però en fi... La derrota político-social del terrorisme ha anat relaxant aquesta discussió, que va traslladar-se al terreny de l'ordre públic i la seguretat ciutadana. El problema és que des de sectors conservadors s'ha atiat la sensació d'inseguretat, per exemple en la darrera campanya electoral, i s'ha fomentat fins i tot actituds parafeixistes, com els escamots de vigilants nocturns, els assalts de característiques racistes... En barris populars la gent desconcertada per l'aparició de dirigents espontanis i demagogs actua al marge de les institucions i davant la passivitat d'aquestes. Les mares fan enceses campanyes contra la droga i denuncien els punts de venda. A tot això cal afegir-hi les manifestacions incontrolades, les tallades de trànsit sistemàtic, els escàndols a les nits d'estiu, els espectacles mal organitzats o clarament abusius... Era l'ocasió aperquè la policia, com totes les policies del món, de-

manés més poders: "Si volen anar més tranquils pel carrer, doni'ns més competències i anul.lin les traves legals". És un missatge molt estès, per exemple, per la filmografia nord-americana. La culpa la tenen els fàstics que fan els puristes i els legalistes a les actituds contundents contra la petita delinqüència.

En efecte, la Llei de Seguretat Ciutadana (el mateix títol és un disbarat) no va contra la delinqüència, sinó contra l'immigrants indocumentat, contra el consumidor de droga en públic, contra els *camells*, contra la gent que surt de nit. La seguretat ciutadana no s'ha enfortit amb més policia al carrer, aquesta continuarà desapareixent durant les nits i els caps de setmana. Ni amb sistemes sofisticats i selectius de repressió, ni sobretot mitjançant una bona entesa entre una ciutadania sempre recelosa de les seves forces de seguretat i una administració que ha esgotat les solucions polítiques. La triada és atorgar uns poders suplementaris i discrecionals als policies, alguns dels quals ja són exèrcits en la pràctica, i donar-los una cobertura legal. Li toca ara al Parlament dir que no.

Josep M. Sanmartí